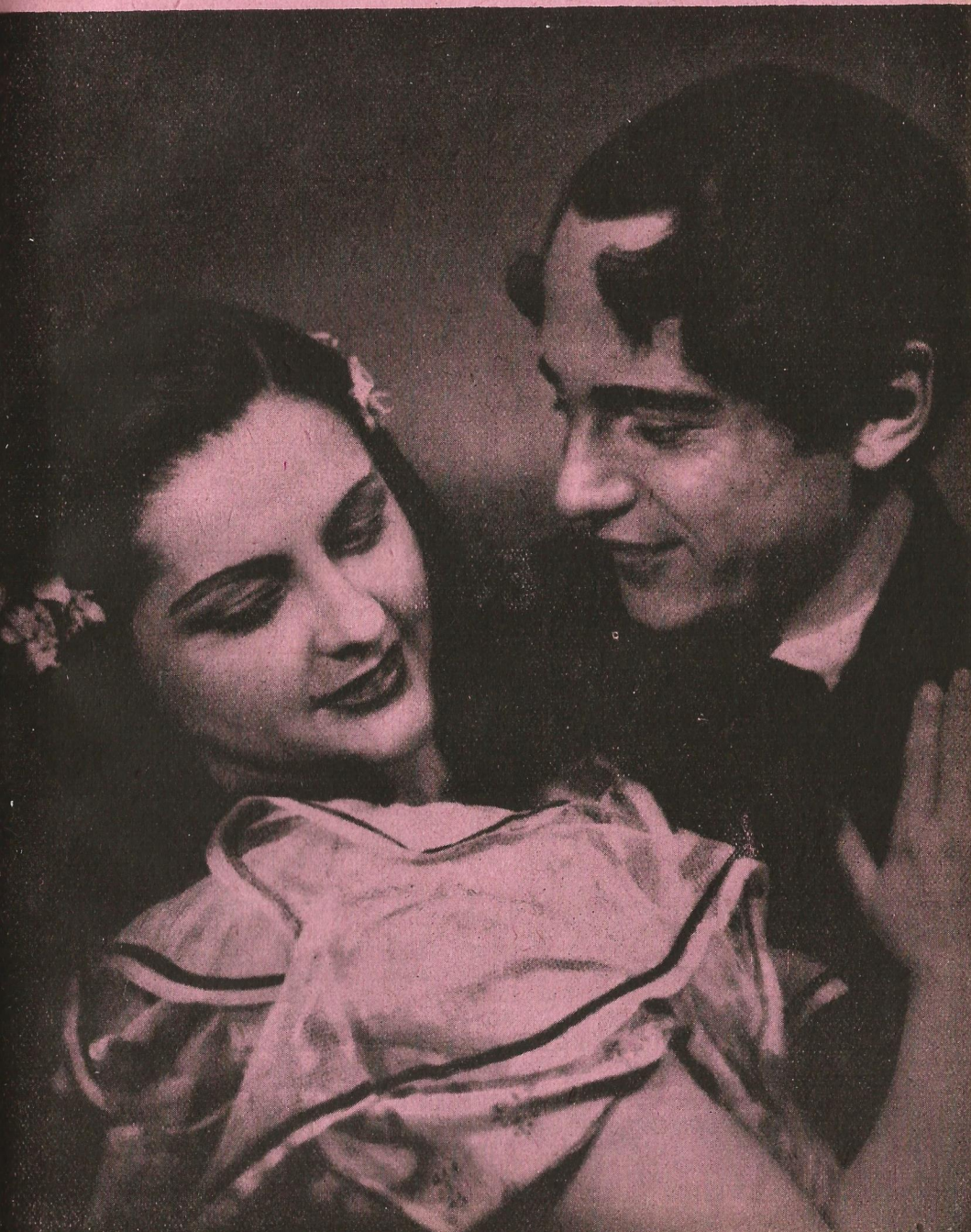

DRAMATICKÉ STUDIO „ČIN“ V PRAZE

Otázka dramaturgie sedmé sezony „Činu“

Po uplynutí divadelního období chceme jen stručně projít výběr her, které byly provedeny na našem jevišti. Letošní dramaturgie se opírala, jako již rok předešlý a stejně jako sezona příští, zejména o práce mladých, dosud nehraných autorů. Zahájili jsme dramatisaci Heydukovy povídky KRISTLA, která přerušena dvojím vážnějším onemocněním byla vystřídána Hudcovou hrou ERINYE. Hudec nebyl našim hercům ani publiku neznám a dosáhl svou novinkou značného úspěchu. Pokračováno Drachmannovou půvabnou pohádkou BYL JEDNOU JEDEN KRÁL, která při další a další reprise plní hlediště do posledního místa, a to nejen v Praze, ale i na zájezdu do Mělníka, kde hrána jako dětské představení. A od listopadu zůstává hlediště »Činu« stálě vypřádáno, s výjimkou dvou matiné a jejich večerních repris, kdy provedeny Tkadlecovo ZKROCENÍ SATYRA, Markupův MANUEL MENENDEZ, a dvě lyrická pásma Macháčkova. K nim řadí se i vzpomínkový večer K. H. Máchy Věry Jakešové. Zimní sezonu vyplňuje Papežův VĚČNÝ KYCHOT, hraný na Mělnice a v Kutné Hoře a chystaný pro Hronov, Polici a Nymburk, Svobodovo secesní drama OLGA RUBESOVÁ s obzvláště dobrými a vyrovnanými výkony našich herců, Marinettiho průbojná hra OHNIVÝ BUBEN, těšící se mimořádnému zájmu veřejnosti, a pásmo z díla Jiřího Wolke PŘEDJARÍ. Jaro naplňuje inscenace Mrštíkových dramatu MARYŠA, znovu dokumentující na prostotu rozdílnost názorů publika i tisku, reprisová premiéra Hudcova SMRTI-HLAVA spolu s jeho kouzelnou LEONISOU, ne nezajímavá hra B. Kopala PŘI-ZNÁNÍ a pohodou dýšící Vávrova veselohra DOSTAVNÍK ŠTĚSTÍ. K reprisám z dřívějších sezon patří obě dramatické básně Goetheovy IFIGENIE a FAUST, zaznamenávající další úspěch zejména na zájezdu v Polici nad Metují, a Šamberkův J. K. TYL. Uvedeno tedy osm původních premier, tři hry kmenového repertoáru a tři dramata světová. Připočteme-li i čtyři večery literární, můžeme uzavřít počet 45 sehraných představení.

Sedmou sezonu věnujeme, opět původním hrám mladých a nehraných autorů, ale stejně se nevzdáváme uvedení některých her klasických a kmenových her domáčího repertoáru. Z nich připravujeme drama Jaroslava Hilberta VINA, jehož protiklad má tvořit hra Viktora Dyka VELIKÝ MAG, uvažujeme o veselohře Emanuela Bozděcha JENERAL BEZ VOJSKA a Kvapilové pohádce PRINCEZNA PAMPELIŠKA. Ze světového výběru klasického je to především Schillerova tragédie ŮKLADY A LÁSKA, nově přeložená Pavlem Tkadlecem, přebásnění Zděnka Suka dramatické básně Emila Verhaerena FILIP DRUHÝ, nová úprava Molièrovy veselohry ŽORŽ DANDIN i nový překlad dramatu Shakespearova. Z moderního dramatu světového je to Dr. Jiřinův překlad Pirandellovy hry ČLOVĚK ANI NEVÍ JAK, uvedené u nás před třemi roky a Chvojkova úprava Ibsenovy hry PANÍ Z NÁMORÍ. Z méně známých, či neznámých her je to básně A. Cossy NERO.

Z původních prací mladých autorů provedeme veselohru Pletky a Jeřábka MISTR PLETICHA, Darji Hajecké veršovanou aktovku KARNEVAL, drama Marcela Hudce ZPOVĚDNÍ TAJEMSTVÍ, Tkadlecovu zajímavou PRAŽSKOU BALADU, Papežovu dramatickou báseň MICHELANGELO, a novou hru Jaromíra Malého. Z výběru dalších her uvažujeme o provedení Grafnetrovy komedie NÁŠ SVĚT, K. M. Walló přebásnění Goldoniho veselohry SLUHA DVOU PANŮ, Karla Opočenského baladické skizzy LENKA a Vtelenského komedie MILENEC MANŽELEM.

Výběr jistě velmi bohatý. Doufáme, že se nám podaří i v příštím období sestavit z něj repertoár hodnotný a zajímavý, tím spíše, věříme-li i v určité zlepšení všech našich dosavadních uměleckých i technických, ale zejména správných možností.

Děda Papež.

Na přední straně Liba ZELENKOVÁ jako Lenka a Miroslav BÍLEK jako Prokop ve Vávrově hře „DOSTAVNÍK ŠTĚSTÍ“

foto Truneček

Vyjížd'ka po starodávnu

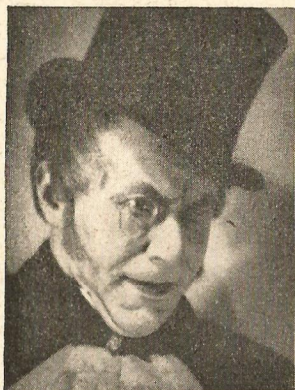
Byli jste někdy v Nedošinském háji? V létě? Stromy tam pnou své zelené paže k modravým nebesům a slunce zlatí svou září celou tu přírodní krásu. Babičky s brýlemi na nose i dědečkové s faječkami se choulí na zastíněných lavičkách a pozorují už po kolikáté ten letní zázrak bujných úsměvů větvových kmenů. A támhle zas holobradí studenti zkoušejí svůj um v získávání lásky mladých dívenek. Zastavíte se na chvíli opřete se třeba o strom a převřete-li jen trošičku, třeba jen zcela malinko, oči, zaslechnete odkudsi tichý hlas lesních rohů. To je dopolední koncert v hudebním pavilonku. Poznáváte hned tu starou melodii a maně si spolu pobrukuje: »Když měsíček spanile svítil, vévoda Břetislav vstal...« To je dobrá melodie. Za jejího zvuku získal myslivec Valenta svoji pannu Lenku a doktor Plavec spolkl hořký lék paní Magdaleny. A už ano! nemusíte přivírat oči a reálná devítka našeho letopočtu se mění snadno v dobrosrdečnou osmičku. Aninko, Toničko, Frony, jste to skutečně vy, děvčata, jsi to skutečně ty Vacku, studente slavné koleje piaristické?

»...neb oheň, jenž k Juditě cítil, již se v něm dávno byl vznal...« Ta hudba... Ta působí nejvíc. Chytne vás přímo u srdce a zanese do zaslých dob, mezi dávno zmlklé lidi, do kraje, který se už léta tváří jinak. Najednou kolem vás šustějí krinoliny, zvučí taková zvláštní, jakoby patinovaná čeština, hrčí kodrcavé dostavníky... Ani nevíte jak, sednete do jednoho z nich a než se nadějete, jste již za Litomyšlí. Tam někam ku Praze vás táhne touha. Tam někam ku Praze jede i dostavník. Ku Praze, k srdci našeho života duchovního. Lesy, pole, luhy i háje ubíhají kolem vás a než se nadějete, jste v půli cesty, jste v kraji časlavském, v malém městečku Tomášově.

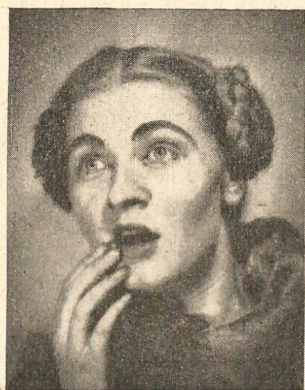
Než vozka vymění koně...

»...řka: Kdyby i za Rejnem byla přede mnou ustraněna...« Podivno: i zde zpívají stejnou notu. A zní to tak vesele, tak slavnostně, jako ve svátek. »Prosím vás, pane...« »Justiciář Líška, prosím.« »Prosím vás, pane justiciáře, jaké je dnešní datum?« »Je neděle — 12. srpna 1838«, odpovídá ten ctihodný muž ve skoricovém fráčku a směje se, jakoby udáním letopočtu udělal kdovi jaký vtíp. »Ale promiňte, spěchám. Musím svému příteli zamluvit nocleh U Černé Růže.« A je pryč. Hm. Neděle, srpen, 1838. Ba, je tomu tak. Šat mládenců a pannen svědčí o roku, vůně slavnostního oběda, která doléhá z kuchyň, kde jej připravují pečlivě ruce hospodyň, až sem na náměstí, ujišťuje o dni a horké slunce potvrzuje měsíc. Ani ne za chvíli a rozbláhli se zvony kostelní věže, ani ne za chvíli a všichni členové rodiny zasednou i se svými případnými hosty ke stolu spokojení svým životem. svým štěstím, spokojení sami sebou. Procházíte se městečkem, jehož i jinak nepatrný ruch nyní o polednách zmlkl docela a je vám tak svěže, že zapomenete na svůj dostavník, který snad za chvíli vyjede na další cestu a zůstanete zde přes

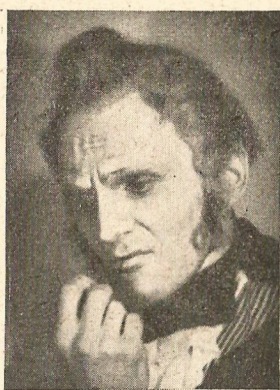
poledne. A co vidíte? Čilost života? Ale, kdež. Jen z okna zaslechnete hlas spínetu, nějakou starodávnou písničku; na zahrádkách, které se choulí u domků, zahlédnete nějakého jiřinkáře, který horlivě opatruje tyto své květy, které jsou právě teď v prvním rozpuku, květy, které jim dají tolik radosti na druhém jiřinkovém plesu ve Skaličce, květy, které jim věští pohodu dobrých dnů; nebo spatříte několik horlivých vlastenců, kteří nadšeně mluví o poslední knížce pana Tyla, či pana Kolára. To je vše. A je to tak dobře. Vždyť je neděle a je třeba užít od-

Apelační rada
(Děda Papež)

Bětky
(Dagmar Neumannová)
ve Vávrově hře „Dostavník štěstí“.

Justiciár
(Bohumil Kučera)

foto „Čin“

počínku, neboť i Bůh »odpočinul v den sedmý ode všeho díla svého, kteráž byl dělal«.

A přejde den. Slunce odejde kamsi, kde leží matka měst. To vás konečně upamatuje, že je třeba rozloučit se i s tímto milým kouskem světa a pokračovat v jízdě dostavníkem. Vždyť je už nejvyšší čas. Stromy se černají v siluetě proti hvězdnaté obloze — je vlahá srpnová noc. Všude klid a mír a ticho, z něhož se za vámi nese jen táhlá melodie lesních rohů »... a kdyby ji nebesa kryla, Judita musí být má...«

Je noc? Ach ne, je jasný den léta páně 1944. To všechno byl jen sen, který zase zmizel v paprscích jitra. Rozplynul se jako dým a nezůstalo z něho víc než matná vzpomínka a snad trochu závisť, že my už ani nedovedeme tak hezky..., tak — dobře užít své dny.

A přece ne. Přece se to nerozplynulo zcela. Z těch snů, z té touhy a snad i z té závisť přece jen něco máme. Máme »Dostavník štěstí«, kterým se autor zmocnil toho fluida a zachytil je na papír, aby nám neuteklo. Stačí se jen dobře zaposlouchat a již zde máte opět ten dostavník, který vás znova do té vytoužené idyly zaveze.

Tož — šťastnou cestu, přátelé.

Miloš Vávra.

DRAMATICKÉ STUDIO

Ředitel Děda Papež

„Čin“
v Praze

DIVADLO V PRAZE II., VE SMEČKÁCH 26

P R E M I E R A

Bohuslav VÁVRA

Dostavník štěstí

Veselohra o třech jednáních. — Režie Miloš Vávra. — Výprava Děda Papež. — Pomocná režie Štěpán Skalský. — Kostýmy Jan Svátek.

O S O B Y :

Pan apelační rada Bartoloměj Havránek	Děda Papež
Pan justiciár Methoděj Liska . . .	Bohumil Kučera
Paní Týny, justiciárova žena . . .	Eva Hanická
Panna Lenka, dcerka manželů justiciárových . . .	Liba Zelenková
Pan amanuensis Prokop Zeman . . .	Miroslav Bílek
Bětky, služebné děvče u justiciárů . . .	Dagmar Neumannová

●
Děj se odehrává během jedné krásné neděle v srpnu roku 1838 v menším městečku jihovýchodních Čech, Tomášově. Prvé jednání dopoledne, druhé odpoledne a třetí k večeru.

5. TYLŮV DIVADELNÍ ČERVEN zahájil »Čin« představením komedie

Dědy Papeže VĚČNÝ KYCHOT v sobotu 3. VI. 1944

Kopalovo „Přiznání“ v kritice

Autor chtěl dokázat, že »štěstí je záležitostí vlastního svědomí« a tento rozpor mezi láskou, prospěchem, spravedlností a pravdou mu s pomocí ideově zaměřeného dialogu vystačil na zajímavou hru, třebaže se ke škodě přidržel pouze úzkého nápadu, nijak jej nerozvětlil a nepodrobil mnohostrannějšímu rozboru. — Hru v režii D. Papeže a v jeho výpravě, kde náznak se tloukl s realistickými prvky, trpěla přemírou ostrých světelných efektů, které nijak neodpovídaly v pod-

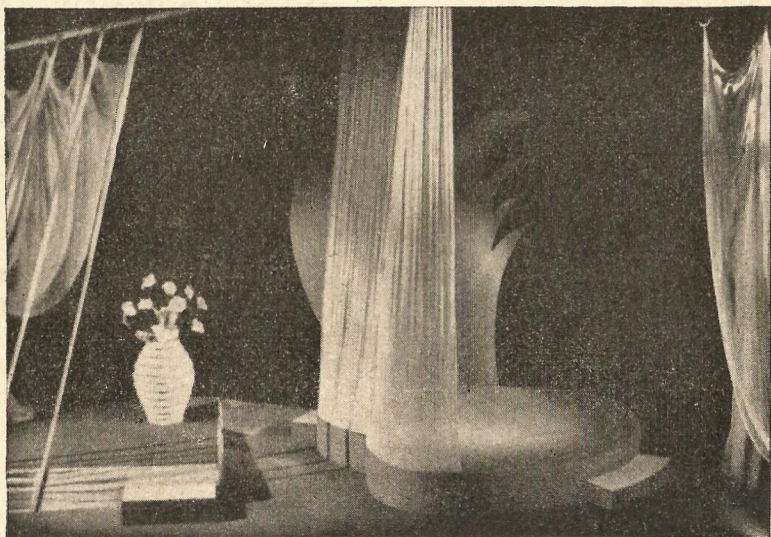

foto »Čin«

Scéna z Kopalovy psychologické hry „Přiznání“

statě zcela jasnému problému hry. Z herců až na svou nezkušenost gest byla nejlepší Eva Hanická, která se přenesla se zdarem přes věkový rozdíl své role, což se nepodařilo nepřírozeně násilnému M. Vávrovi. D. Neumannová jako Věra se poctivě snažila vyjádřit vnitřní zápas hrdinky, pěkný výkon podaly Věra Pečenková a Laduše Šteflíčková, nejzkušenější, ale ve svém stylu se pohyboval a mluvil Jan (opravujeme: Pavel, pozn. redakce) D. Papeže. Představení mělo úspěch u vděčného obecnstva a autor byl vyvolán.

P., Polední list.

Provedení hry, již se ve vlastní a jednoduché, barvami hřící výpravě ujal režisér Papež, mělo o první reprise (premiéra byla 15. května) svou úroveň. A byla to D. Neumannová, která dokonale zvládla těžkou roli nešťastné dívky Věry Rohanové, a potvrdila tak znovu svůj smysl pro dokonalý výkon nejen herecký, ale i v přednesu slova. Dobrým partnerem byl jí D. Papež, který do postavy Pavla Borského vložil cit, sebevědomí a odhodlání. Vedle ostatních uplatnila se zvláště E. Hanická v paní Rohanové, kteroužto postavu obohatila vřelým citem starostlivé a po štěstí své dcery toužící matky. Svižná souhra a celkové pojetí hry ve smyslu autorovy představy, zaručila novince sympatické přijetí naplněným hledištěm.

- a. Nár. Střed.

DROBNOSTI

P. T. obecnost je povinno při vyhlášení »veřejné letecké výstrahy« v klidu a pořádku vyhledatí určené kryty a vyčkatí případného pokračování představení.

Pátý Tylův divadelní červen v Kutné Hoře byl rozvržen na pět představení. V sobotu dne 3. června zahájilo dramatické studio »ČIN« hrou Dědy Papeže VĚČNÝ KYCHOT v režii Hynkové, na scéně A. Lábra, se scénickou hudbou Zd. Rybky. V hlavních postavách vystoupili Neumannová, Zelenková, O. Skalský a Papež. 7. června sehrál S. D. O. z Humpolce hru F. Tetauera ZÁPAS DRAKŮ, 10. června D. S. Tyl z Čelákovic Svobodu veselohru POSLEDNÍ MUŽ. 14. června je proveden O. S. Tyl z Kutné Hory Müllerův RYBNÍKAŘ KUBA a 17. června S. D. O. z Chrudimě Wernerova hra ŽIVOT JE SAMÝ ZAZRAK. Tylův divadelní červen je pořádán pod záštitou veřejné osvětové služby v Kutné Hoře.

Další zájezd vykoná »Čin« do Nymburka, kde sehraje v Hálkově divadle koncem měsíce června Marinettiho africké drama OHNIVÝ BUBEN v režii Vávrově, s L. Zelenkovou, M. Macháčkem, D. Papežem a O. Skalským v hlavních rolích. Dále jsou proponovány zájezdy do Police nad Metují a Hronova.

Papežova ZPOVĚĚ BÁSNÍKA do dalších repris. Po úspěchu v Náchodě (Lidové Noviny, vydání pro Čechy a Náchodské Listy), bude uvedena ZPOVĚĚ BÁSNÍKA v lázních Bělovsi opět náchodskou Mladou scénou koncem měsíce června. Pro zahájení své podzimní sezony připravuje ji Scéna Mladých v Kolíně nad Labem, kde uvádí 25. června Papežova VĚČNÉHO KYCHOTA.

Valná hromada Studia bude se konat v zasedací síni Ústavu pro zvelebování živností v úterý 27. června t. r. Své příznivce zveme co nejsrdčněji. Po projednání obvyklých formálních záležitostí Studia bude znovu ustaven výbor pro nastavující sedmou divadelní sezonu a jmenování umělečtí činitelé, jakož i oznámen přesný repertoár. Zahájení příštího období je stanoveno na počátek měsíce září, kdy budou provedeny reprisy nejúspěšnějších her, hraných v letošní sezoně. Prvá premiéra je určena na konec září.

V příští sezoně bude pokračováno v pravidelných výstavkách ve foyeru divadla. Tak v září bude otevřen XI. SALÓN »Činu«, jehož uspořádáním jest pro sedmé období pověřen člen Studia Karel Op o č e n s k ý.

Scénická hudba k námi provedeným hrám »Kristla«, »Byl jednou jeden král«, »Ohnivý buben«, »Faust«, »Maryša« a »Zpověď básníka« byla nahrána výhradně v A R Studiu, majitel Adolf Ř í p a, Praha, Lucerna, telefon 277-27.

Strojní pekařství

KAREL KOPECKÝ

PRAHA II., POŘÍČ 33

Telefon 616-61

Divadelní a filmové kostýmy jen od

JANA SVÁTKA

Praha I., Perštýn 18, Husova 4. Tel. 35770

Malby pokojů provádí firma

J. SLABIHOUBEK

Praha XII., Höflerova 3. Telefon 513-16

Dobré šaty od krejčího

Josefa Průdka,

Praha XII., Schwerinova 22

Telefon 395-91

Fotoamatérům dobře poradí a jejich snímky vypracuje

fotograf **TRUNEČEK**

VINOHRADY, Mnichovská 56, tel. 287-33

Tiskopisy všeho druhu zhotoví Vám knihtiskárna

ANTONÍN STROJIL

Praha XIII.-Vršovice, Kodaňská tř. 11.

TELEFON 561-86

KLOBOUKY

HRABĚ VINOHRADY